

лп 79р

НАРОДЕН
ТЕАТЪР
САВА ОГНЯНОВ
Р У С Е

МАКРАВА

ПОСОВ

НАРОДЕН ТЕАТЪР „САВА ОГНЯНОВ“ — РУСЕ
НОСИТЕЛ НА ОРДЕНА „ЧЕРВЕНО ЗНАМЕ НА ТРУДА“

МАКЪВА
ЛЮБОВ

ПЬЕСА В 2 ЧАСТИ
ОТ ПАВЕЛ КОХОУТ

СЕЗОН 1961 — 1962 ГОД.
втора постановка

490277

ПАВЕЛ КОХОУТ е роден на 20 юли 1928 г. в Прага. Завършил е философия, работил е в младежката редакция на радио Прага, а през 1949-1950 г. в Чехословашкото посолство в Москва. След това Кохоут става главен редактор на хумористичното списание „Дикобраз“, бил е военен журналист, а понастоящем коментатор по телевизията. В литературата влиза с две книги за деца: „Приказка за това, как ученикът Антонин Микулка направил гора“ — (1949 г.) и „Черно и бяло“ — (1950 г.). През 1952 г. издава лирическата стихотворна комедия из живота на младежта „Хубава песен“ и стихосбирката „Стихове и песни“.

В 1954 г. излиза стихосбирката му „Време на любов и борба“. Превел е много стихове и пиеси от руски език, а комедията му „Септемврийски нощи“ из войнишкия живот и пиесата „Такава любов“ се ползват с голяма популярност. Много от стиховете му са превърнати в текстове за песни, които се пеят от младежта в цяла Чехословакия.

„Като всеки нормален човек — казва за себе си Кохоут — в юношеските си години аз започнах да пиша стихове и това увлечение за дълго се запази у мен. Но в 1950 г. аз преведох пиесата на Виктор Гусев „Слава“ (в стихове) и от тогава мен ме запленни театърът. Написал съм пет кино-сценарии и пет пиеси от които последната е „Такава любов“.

Не искам да пиша много сложно за своя замисъл... Той произтича от самата пиеса. Ако той не се разбира, значи трябва да бъде обясняван. Искам да добавя още нещо. Ако аз написах „Такава любов“ като „Пиеса — въпрос“ то не е защото съм искал да отбягна прекия отговор, но защото съм се опитал по този начин да развълнувам зрителя и да го застава да помисли. В края на краищата не е важно как ще се получи произведението на сцената. Решаващо за мен си остава — как, развълнуван от образите в пиесата, ще разреши своите индивидуални и неповторими проблеми сам зрителят. Пиесата бе написана за реалистичния театър на името на Зденек Неедли в Прага и там бе поставена за първи път през

октомври 1957 г. . . .

... „Такава любов“ е посветена на всички ония които днес, а и винаги си присвояват правото да гледат на чуждия живот като на спектакъл, без да чувствуват задължението да отнесат към този живот макар и хилядна от оная загриженост с която се отнасят към собствената си съдба; на всички ония, които потръпват гледайки извършените трагедии, а утре по най-щастлив начин да забравят за тях, а вдруги ден вече подготвят нови трагедии. „Такава любов“ разбира се е посветена и на ония, които допускат, че виковете на тълпата са заглушили гласът на собственото сърце и съвест. Няма съмнение, че те по собствена вина се превръщат в трагически персонажи на житейските драми.

Ако вие се смятате за непричастни нито към едните, нито към ругите, ако тази история ви е оскърбила (а по този начин естествено и цялата наша действителност, както мнозина обичат да отождествяват тези понятия) — то потрудете се да хвърлите камък. Това което вече не търпят на сцената, още се допуска в живота“.

Регионална библиотека
"Любен Каравелов" - Русе

120000888940

ТАКАВА ЛЮБОВ

пиеца в 2 части
от Павел Кохоут

Жарко Павлович

лица :

актьори :

ЛИДА МАТИСОВА
ЛИДА ПЕТРУСОВА
ПЕТЪР ПЕТРИС
СТИБОР
МАЙКАТА
ТОШЕК
КРАЛ
МАЙЯ
КЕЛНЕРА
ЧОВЕКЪТ С ТОГА

— Людмила Терпешева
— Надя Шишкова
— Любомир Младенов
— Цако Дачев
— Елисавета Морфова
— Петър Костов
— Евстати Стратев
— Видослава Гъркова
— Атанас Лилянов
— Теодор Юруков

Режисьор: Жарко ПАВЛОВИЧ

Художник: Жак АВДАЛА

Пом. режисьор: Ст. Маринов

Суфлър: М. Бурмова

Театърмайстор: Дим. Найденов

Зав. пост. част: П. Панайотов

Зав. худ. осветление: Г. Хараламбиев

Зав. худ. ателие: М. Цанчев

Худ. - изпълнител: Д. Гилев

Зав. шивашки ателиета:

мъжко: К. Пенков

дамско: К. Димитрова

Зав. дърв. ателие: П. Банов

Грим и фризури: Здравка и Ст. Станоеви

Тапицер: Йордан Великов

Премиера 21. X. 1961 год.

Жак Авдала

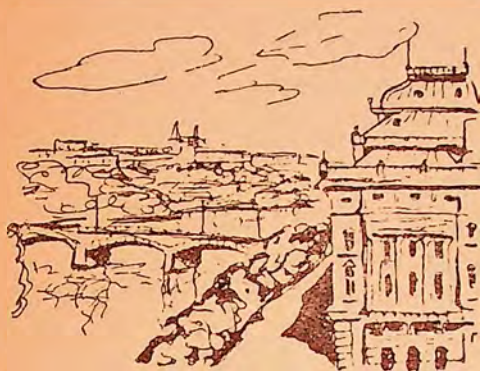
КАКТО НЕ ТЕ ПОЗНАВАТ, ЧЕРВЕН ПЛОЩАД

Какво правиш тая нощ, Червен площад? Дали
в иглициите на твойте стройни като щикове елхи
както само у нас, октомврийският дъжд шумоли?
И на твоите пейки, които непрекъснато бдят
тая нощ дали влюбени двойки седят? . . .
Нощта е погълнала всички коли и утихва града.
Звездите като жени пред огледало —
се оглеждат върху асфалта потопен във вода.
Само силният дъжд, който иде от Балтика чак
блести под рефлекторите пронизали мокрият мрак.
А влюбените идват и стоят малчаливо при теб.
Нали говориш ти вместо тях с тишината си
и изпълваш всяко сърце.
Твоята нощ — тази мида мека
ги притиска лице с лице
и заплита мислите им и дланите.
И стоят като от метал изляни те.
О, колко образи минават през главата му
докато гали нейната ръка под вечерния дъжд. . .
Ето, слуша гладният крясък на войната
и отлива на отиващите на смърт парадни полкове,
които като спомен пак се връщат. . .
От охладнялата уста момичето се дръпва изведнаж,
навярно гледайки в нощта, то чувства същото:
И не окаже ли внезапно надмощие тъгата,
ще се целуват те и ще отхапват
на Василий Блаженни от купола захарен.
От Спаската кула като от палуба
се свлича водопад камбанен звън.
Изкриват ято гълъби на сън
и зазвъняват тихо зъби до зъби
през целувката на двамата влюбени.
О, тяхното време е вече на пост.
Те мерят с предпазлива крачка простора,
който неочаквано се разраства,
гори и поля опасва
и завършва в сянката на затворените врати.
Загубени в площада като барка в морето
те чакат да изплува блуждаещата резеда
на някое такси в далечината
и вместо да броят
безсмислено звездите по небето,
които няма никога да прочетат, —
да свършат свойго нощно пътешествие.

Колата отшумява с тях, ала дъжда
както само у нас, все така непрестанно плющи.
Червен площад, какво правиш тая нощ ти?
Трябва ли да мислим за теб в тая нощ,
залюляла града?

От чешки Здр. КИСЬОВ

Прага — Народният театър

Познавате ли Прага вечер? Здравчът, който изтрива подробностите и дава фантастично обобщение на улиците, къщите и мостовете, здравчът, който тук се отчаква да бъде целомъдрен, изглежда е изменил на класическото си очарование. Прага вечер е необикновено пъстра и весела! Пъстра като театрален афиш. Стотици неони я прозират и когато се разхождах по „Вацлавске намести“ имах

чувството, че всеки миг сменявах дрехите си — сини, червени, жълти, зелени. . .

Такава пъстрота и многообразие усетих и при посещението си на пражките театри. Те са около 30, а може би и повече. Аз посетих по-малко. По-важните и за тях искам да кажа няколко думи. По-новите театри обикновено се помещават в безистени, старите — в строги бюрови сгради. Всеки театър има свой определен стил, бори се за своя линия. Линиите са много, те се посочват не само от характера на даден театър, а и от естетическото верую. Така например, Народният театър съвсем не е традиционен театър. Там гледах едни от най-съвременните постановки — съвременни и по дух, и по изпълнение „Августова неделя“ на младия чешки драматург Ф. Хрубин, великолепно по своето изобразително решение; „Комик“ от Осбърн, английски драматург от групата „сърдитите на времето“ — най-голямата постановка на Радок, според театралния печат. Една постановка на ума и на новата форма. Тук актьорите показаха своята голяма школа, твърде завидно майсторство, в което пластиката и чувството за драматизъм бяха достигнали до връх. И най-сетне „Хамлет“ — едно решение малко спорно, но в известни части много силно. Другият силен театър е „АВС“ — „Смъртта на търговския пътник“ на Милер беше истински празник. Това е графичен театър, където чешката режисура проявява своята стихия. Един интересен театър е „Латерна магия“ („Магичен фенер“). Той е рожба пак на Радок. Съчетание на кино и театър. Или по-точно — на киното и естрадата. С голяма модерна техника този театър е довел нещата до фан-

тастика. Почти през цялото време сценичната рамка представява огромен албум, който ни показва забележителностите и големите творчески успехи на новата социалистическа Чехословакия.

Има още един театър, който буди особено възхищение. Това е „На забравни“. Един съвсем малък театър със сто места и 8 актьори. Те сами си съчиняват пиесите и сами ги изпълняват. Играят почти на празна сцена, само с няколко елемента. Хуморът е изящен, играта е много лаконична. Може да се каже, че театърът е „сатиричен“, в чешкия смисъл, а според мен — това е театър на финеса. Осмиват се недостатъците в съвременния пражки живот, но в една много елегантна форма...

Може да се кажат много неща и за още няколко театри. Но мястото позволява само за няколко думи.

Ив. СВЕЖИН

